

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

La gata i el mussol

1. Hortensia empleada en una oficina de l'INEM accepta la invitació de Jorge per assistir a la comunió de la seva filla i un cop a missa la passió esclata...

2. De comèdia realista amb personatges al cul del sac. Manuel Gómez Pereira és cineasta procliu a parlar dels sentiments, l'edat i les seves claudicacions. I si a *El amor perjudica seriamente la salud* advertia dels paranys emocionals i de com complicar-se els

dies, aquí es vacuna a temps tot volent redreçar errors passats. Amb guió de Joaquim Oristrell i Yolanda Serrano, el film segueix, fil per randa, els capítols del *noi-busca-noia* clàssic, això sí, amb una noia-gata de més de 50 anys, i un noi-mussol d'uns 40 abocat a l'atur... Som en ple terreny de la comèdia sentimental anys 60, amb veus en "off" intel·ligents que ens xiuxiuegen, còmplices, allò que els personatges amaguen. Estratègia d'un guió i d'una direcció que pica l'ullet als espectadors/res avesats a patir l'enrenou de la convivència a dues veus. Història d'ànimes solitàries cansades de ser-ho. I bona nòmina de cantants, del Serrat al Sabina i el Rios, tot fent de coixí emotiu al bon rotllo que es munten Ana Belén pletòrica de maduresa física i interpretativa, i Eduard Fernández menys encarcerat que de costum.

3. Divertit per a gent amb un futur a l'esquena.

Cosas que hacen que la vida valga la pena

Director: Manuel Gómez Pereira.
Int.: Ana Belén, Eduard Fernández,
José Sacristán. Espanya, 2003.
98 minuts. Bonaire

La gata i el mussol

17-12-05